

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 246865 van 5/01/2021”

nr. 254 941 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten T. BARTOS & I. MILLER
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2020, betekend op 27 oktober 2020.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2020 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven, haar betekend op 27 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing.

Op 25 november 2020 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in tegen de bestreden beslissing.

Op 1 december 2020 wordt verzoekende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gegeven waarbij zij van haar vrijheid wordt beroofd. Deze beslissing wordt haar op 3 december 2020 ter kennis gebracht.

Op 8 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoekschrift tot voorlopige maatregelen in, waarbij zij, gelet op het imminent worden van de verwijderingsmaatregel vanaf 3 december 2020, de versnelde behandeling vraagt van haar vordering tot schorsing ingediend tegen de bestreden beslissing.

2. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Zoals duidelijk blijkt is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent geworden vanaf 3 december 2020. Verzoekende partij heeft haar vordering tot het versneld behandeld zien van haar vordering tot schorsing ingediend op 8 december 2020. De vordering werd aldus tijdig ingediend.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen met toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van deze vordering ook niet.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij voert de schending uit van artikel 3 en 13 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij werpt op dat het Duitse asielstelsel tal van problemen kent en de opvang van asielzoekers er verre van optimaal is. Verzoekende partij vreest aan de grens te zullen worden tegengehouden nu de Duitse wet bepaalt dat asielzoekers aan de grens asiel moeten aanvragen. Vermits zij reeds eerder een asielaanvraag heeft doorlopen in Duitsland zal bovendien een volgende asielaanvraag via een ontvankelijkheidsprocedure verlopen waarbij zij in afwachting van een uitspraak op het Duitse grondgebied zal worden gedoogd. Verder wijst verzoekende partij nog op de inadequate toegang tot kosteloze juridische bijstand, de beperkte toegang tot medische gezondheidszorg en op de vermindering van de materiële opvangvoorzieningen. Tot slot wijst verzoekende partij op de talrijke racistische aanslagen op de opvangcentra voor asielzoekers in Duitsland.

De Raad wijst er evenwel op dat niet kan worden ingezien hoe verzoekende partij aan de grens zal worden tegengehouden nu de Belgische autoriteiten een overdracht zullen doen aan de Duitse autoriteiten en deze laatste op 6 oktober 2020 verklaarden dat deze persoon door de Federale Republiek Duitsland zal worden aanvaard. Evenmin kan het doorlopen van een ontvankelijkheidsprocedure na een eerdere asielaanvraag worden aangemerkt als een schending van artikel 3 EVRM vermits deze fase perfect kan leiden tot een nieuw onderzoek ten gronde en waarbij – zoals aangegeven in het verzoekschrift – bij een beslissing tot niet ontvankelijkheid een beroep kan worden ingesteld bij de bestuursrechter, waardoor de rechten van verzoekende partij derhalve zijn gevrijwaard. Waar verzoekende partij het gebrek aan adequate toegang tot kosteloze juridische bijstand aanklaagt, wijst de Raad erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht wijst op de Richtlijn 2013/32/EU die niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase en bovendien in het verzoekschrift wordt aangegeven dat Duitse ngo's deze eerstelijns juridische bijstand aanbieden. Betreffende de gezondheidszorg wijst verzoekende partij op de beperkte toegang ervan doch toont zij niet aan dat asielzoekers in Duitsland verstoken blijven van iedere vorm van gezondheidszorg. Indien verzoekende partij meent dat haar medische toestand recht geeft op een machtiging tot verblijf in het Rijk dient zij hiertoe de geëigende procedure te volgen voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de vermindering van de materiële opvangvoorzieningen sluit niet uit dat in de meest essentiële behoeften van opvang wordt voorzien. Immers geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aan in het kader van de vermindering van de uitkeringen dat de Duitse wet bepaalt dat asielzoekers alleen mogen worden voorzien van huisvesting, voedsel en basisbehoeften, in de eerste plaats als niet-geldelijke uitkeringen en dat asielzoekers vaak naar opvangcentra worden gestuurd op kleine en afgelegen locaties. Hieruit blijkt dat er weldegelijk in huisvesting voor asielzoekers wordt voorzien. Betreffende de aanvallen op opvangcentra stelt de Raad vast dat verzoekende partij wederom in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de daders van dergelijke aanslagen in Duitsland strafrechtelijk worden veroordeeld, wat wijst op de nodige rechtsbescherming geboden door de Duitse autoriteiten. Waar ten slotte verzoekende partij nog wijst op onregelmatigheden opgetreden in de behandeling van de asielaanvragen in Duitsland en hiertoe verwijst naar een filiaal van de BAMF in de deelstaat Bremen waar aan maximaal 1200 asielzoekers onrechtmatig de vluchtelingenstatus werd toegekend door een onbevoegd bureau stelt de Raad vast dat de Duitse autoriteiten ook hier orde op zaken stelden door tienduizenden beslissingen te heronderzoeken wat resulteerde in slechts 0,7 % intrekkingen van een beschermingsstatus.

Op het eerst zicht is dan ook geen schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan de orde.

3.3.2.2. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

3.3.3. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Er moet worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van voornoemde artikelen op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekende partij moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT